

dragoljub pavlov

LEPTIR STRELJANJA

deca što su umrla stoječki
za beli zid crveno pribijena
a pre toga bila zagrljena
sa suvim su groždem samlevena

muzika što klizi niz telesa
dotiče se preživelih misli
diže se napušta ko mogla s nebesa
one što u smrti su se stisli

zalutali leptir mirno ih obleće
dok ih rosa kao prstenje pokriva
on treperi kraj njih kao da su cveće
dok niz nema usta tišina se sliva

vratio je stolicu na mesto
vratio se u zavičaj
nije više bilo stare kuće
više nije bilo starog grada
seo je za sto
prekoputa majske jeseni
naručio jednu sporu pticu
gde je ona sanjiva ograda
gde su one liščanstvene lipe
uzeo je hartiju napisao
svet je bio lep
miš je bio slep
za tim naslov
dani davni imali su zatvorene oči

MASLAČAK

nesmotren
nagazih u travi
mrvu sunca

zora prste na šumu kose mi meće
obraz zore naslanja mi se na čelo
pa zamišljam o kakva mora da je trava
u snu spavača koji na kamenu spava

LOVAC

u parku providnom bez larme
stojim sa bojama naslonjen na početak leta
jedina graja gajtani gugutki
lalež i bulkanje crvene boje
čelo mi uvezano hladnom trakom sunca
dok sa tobolcem kičica
tražim plen
bacam oko kao koplje
daleko kroz krošnje preko četa četinarara
zabada se ispred mirisne dafine
ostavljam ga u hladu srebrnog lišća
kao beleg da jednom onuda navratim
ostaje da rđa zatrune u travi
a drugo hitam već fijuče
kroz leske i prste lisnate kestenske
skidajući grozdove sitnih buzdovana
gubi se u gustišu
kao izgubljen dan

španske višnje

STARA ŠUMSKA PESMA

To veče si bila s naslonom bez ruke
i ko da ti golub iz ramena niče
zadnji zraci sunca još po nameštaju pale
budeći u njemu bubice strugare
to veče si bila s naslonom bez srca

uz obla kolena priljubljene usne
kapci kao medom otežala saća
plovila si sama i dovoljna svakom
dok suton ko dremež profil savladava
na obla kolena pripijene usne

i ja od ludila tad ugasih oči
da mi iz sumraka tvoja zena tinja
da osećam dah tvoga obraza
glatkog udaljenog u koštanom mraku
i ja od ludila tad užarih oči

pridoš ti i poljubih te kasno zimzeleno
dok si se pravila da u šumi spavaš
dok ti se činilo da je šuma tvoja
a šuma ko kavez oko tebe pada
pridoš ti i poljubih te rano i zimzrelo

pade veče miris žutog osušenog sela
kao noć lagano spustiš se po tebi
slane ti ne otvori oči samo osta vrela
jedino ti golub iz ramena zaviče
šuma izgore to veče kao miris osušenog sela

ŠPANSKE VIŠNJE

I
kad Španijom
gruvaju topovi

tresu se višnje
u mojoj bašti

uvek kad Španijom
topovi zagrme

pucaju grane
na mojoj višnji

na mome srcu
popuća kora

II
slab vetar
što jedva lišće premotava
otkri ti jedra obrodila nedra
glatkorumena
njišu se iznad mene
trepere
sitna srca od korala
pod suhim stopalom osećah
tvoje golo rame
dok se penjah na te
dodira tvojih sitnih usta željan
i strasnih poljuba do samih koštica